

afgørelsen, kan betyde, at et søgsmål til prøvelse af foranstaltningen kan fremmes til realitetsbehandling. Dette kunne være tilfældet, hvis det viste sig, enten at den var ensbetydende med en skjult sanktion, eller at den var udtryk for en vilje til forskelsbehandling til skade for tjenestemanden, eller at den var udtryk for magtfordrejning.

2. Meddelelsen om en udvælgelsesprøve har ifølge tjenestemandsvedtægten den væsentlige rolle at underrette de interesse-

rede så nøjagtigt som muligt om de betingelser, de skal opfylde ved besættelsen af den pågældende stilling, for at bringe dem i stand til at bedømme, om det har noget formål for dem at indgive en ansøgning. Meddelelsens oplysninger om betingelserne for udøvelsen af arbejdsopgaverne har imidlertid hverken til formål eller til følge at pålægge administrationen at foretage en definitiv organisation af tjenesten efter ansættelsen af de ansøgere, der har bestået, udelukkende efter de således fastsatte retningslinjer, med den virkning, at en anden organisation ville blive ulovlig.

RETTEENS DOM (Tredje Afdeling)
24. juni 1993 *

I sag T-69/92,

Willy Seghers, tjenestemand ved Rådet for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokaterne Georges Vandensanden og Laure Levi, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 62, rue Guillaume,

sagsøger,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved Jorge Monteiro, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos direktør Xavier Herlin, Direktoratet for Juridiske Anliggender, Den Europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

angående en påstand om annullation af Rådets afgørelse af 28. oktober 1991, hvorefter sagsøgeren ikke længere er opført på vagtlisten for treholdsskiftet ved Rådets Sikkerhedstjeneste, og afgørelsen af 19. juni 1992 om at afvise sagsøgerens klage,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Biancarelli, og dommerne B. Vesterdorf og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 19. maj 1993,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse C4, løntrin 6, ved Sikkerhedstjenesten i Rådet for De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Rådet«), bestod udvælgelsesprøve D/202, der afholdtes med henblik på ansættelse af tjenestemænd til Sikkerhedstjenesten, og med hensyn til hvilken det i meddelelsen blev præciseret: »Ansøgenes arbejde består i praksis i sikkerhedsopgaver vedrørende personer og ting i skifteholdstjeneste med 24 timers skift, særlig overvågning af indgange, parkeringspladser, kontorer og andre indretninger i institutionens bygninger.« Han var tilknyttet Rådets Sikkerhedstjeneste fra den 1. juni 1982 til den 15. maj 1992. Sagsøgeren oppebar som følge af skifteholds- eller turnustjeneste tillæg i henhold til artikel 56a i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).
- 2 Fra januar 1987 til den 9. juli 1990 var sagsøgeren medlem af Personaleudvalget, hvortil han fra den 8. december 1989 til den 9. juli 1990 var knyttet

på halv tid. Han har i øvrigt udøvet repræsentation i teknisk og social sammenhæng.

- 3 Ved skrivelse af 28. oktober 1991, meddelt samme dag, fritog sagsøgerens overordnede, B., sagsøgeren for skifteholdstjeneste med virkning fra den 1. november 1991.
- 4 Skrivelsen var sålydende:

»Tilrettelæggelsen af Sikkerhedstjenesten i treholdsskift er i høj grad afhængig af de ansattes faktiske tilstedeværelse på de dem tildelte vagter.

Jeg har måttet konstatere, at hvad angår såvel 1990 som 1991 har Deres tjeneste været præget af meget fravær.

Ifølge de opgørelser, jeg er i besiddelse af, har Deres faktiske tilstedeværelse været

— i 1990: 104 dage

— i 1991 (fra 1.1. til 30.9.): 52 dage.

Af hensyn til tjenestens funktion har jeg derfor besluttet at fjerne Dem fra vagtlisten for treholdsskiftet med virkning fra den 1. november 1991.«

- 5 Ved skrivelse af 30. oktober 1991 anmodede underskriveren af denne afgørelse Rådets kompetente tjenestegrene om med virkning fra den 1. november 1991 at indstille udbetalingen af sagsøgerens tillæg efter vedtægtens artikel 56a. Virkningerne af denne skrivelse blev imidlertid ophævet ved en ny skrivelse af 25. november 1991, hvorved udbetalingen af tillægget blev genoptaget med virkning fra den 1. november 1991.

- 6 Efter at sagsøgeren den 11. december 1991 havde anmodet om at »genindtræde i skifteholdstjeneste«, og idet han ikke havde modtaget svar på sin anmodning, indgav sagsøgeren den 27. januar 1992 en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den ovenfor refererede afgørelse af 28. oktober 1991.
- 7 Efter at have indgivet klage blev sagsøgeren ved afgørelse af 27. april 1992 med virkning fra den 15. maj 1992 stillet til rådighed for Rådets Materielforvaltning med fratagelse af skifteholdstillægget fra sidstnævnte dato. Sagsøgeren indgav den 27. juli 1992 i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en ny klage over denne afgørelse. Klagen blev afvist den 27. november 1992. Sagsøgeren har den 26. februar 1993 anlagt en ny sag med påstand om annullation af afgørelsen af 27. april 1992 (sag T-20/93).
- 8 Klagen af 27. januar 1992 over afgørelsen af 28. oktober 1991, som denne sag alene handler om, blev udtrykkelig afvist ved afgørelse af 19. juni 1992 af Rådets generalsekretær. Denne afgørelse lyder som følger:

»Deres ovenfor anførte klage vedrørende afgørelsen af 28. oktober 1991, hvorved De blev fritaget for skifteholdstjeneste med virkning fra den 1. november 1991, har været genstand for en grundig undersøgelse. Denne undersøgelse giver grundlag for følgende bemærkninger:

Afgørelsen af 28. oktober 1991 blev taget i tjenestens interesse som følge af Deres hyppige fravær, der havde skabt problemer med tilrettelæggelsen af skifteholdstjenesten. Det siger sig selv, at denne tjeneste ikke kan tilrettelægges på en rationel og effektiv måde, når kolleger, der udfører deres arbejde i tjenesten, er tvunget til at udføre fraværende kollegers arbejde i lange perioder gennem påtagelse af overarbejdstimer.

Afgørelsen om ikke samtidig at fratage Dem skifteholdstillægget efter vedtægtens artikel 56a blev taget for ikke at berøve Dem dette tillæg med øjeblikkelig virkning. Imidlertid har den fortsatte udbetaling af Deres tillæg i mangel af en udtrykkelig annullation af afgørelsen af 28. oktober 1991 ikke haft den virkning, at De genindtrådte i skifteholdstjenesten.

For så vidt angår den nævnte afgørelse af 28. oktober 1991 kan jeg kun bekræfte, at tjenestens interesse, især de forpligtelser, der følger af dennes fejlfrie funktion som skifteholdstjeneste, ikke tillader mig at ophæve den.

Under hensyn til disse bemærkninger beklager jeg ikke at kunne tage Deres klage til følge.«

- 9 Sagsøgeren har herefter ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 18. september 1992 anlagt sag med påstand om annullation af afgørelsen af 28. oktober 1991 og afgørelsen af 19. juni 1992, hvorved hans klage blev afvist.

Parternes påstande

- 10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

— Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 28. oktober 1991 annulleres følgelig, og om nødvendigt annulleres ansættelsesmyndighedens afgørelse af 19. juni 1992 om at afvise sagsøgerens klage.

- 11 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Modparten pålægges sagens omkostninger i det omfang, disse ikke påhviler Rådet i henhold til artikel 88 i procesreglementet.

- 12 Sagsøgeren har ved særskilt dokument, registreret på Justitskontoret den 4. februar 1993, i henhold til procesreglementets artikel 68 anmodet om vidneafhøring af O., som er personalerepræsentant og ansat i Rådets Sikkerhedstjeneste.
- 13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har opfordret parterne til »at koncentrere deres procedure om spørgsmålet om, hvorvidt sagen i betragtning af Rådets argumenter i duplikken, s. 5, bør antages til realitetsbehandling, og/eller om den fortsat har en genstand, samt om den anfægtede afgørelse har haft rets- og økonomiske virkninger på tidspunktet for sagens anlæg«.
- 14 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og svaret på spørgsmål fra Retten i offentligt retsmøde den 19. maj 1993.

Påstandene om annullation

Parternes argumenter

Formaliteten

- 15 Ifølge sagsøgeren bør sagen antages til realitetsbehandling, eftersom han er blevet frataget retten til at udøve de arbejdsopgaver, han blev ansat til, på den måde og i den rytme, som var beskrevet i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Han tilføjer, at sagsøgtes bemærkninger, hvorefter den anfægtede afgørelse ikke er bebyrdende, savner relevans, eftersom det står fast, at selv om en tjenestemand i løbet af sin karriere kan placeres i forskellige stillinger, skal disse respektere den ramme, der er sat af meddelelsen om udvælgelsesprøven.
- 16 Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede retsakt klart kan anses for bebyrdende for ham, for det første fordi den har medført en fremadskridende reduktion af indholdet af hans arbejdsopgaver; for det andet fordi den i den sammenhæng, hvori den er blevet til, ikke kan anses for at

blot at være en midlertidig foranstaltning til tjenestens organisation; for det tredje fordi den ved en eventuel annullation af den foran omtalte afgørelse af 27. april 1992 vil medføre retsvirkninger; for det fjerde fordi ydelsen af skifteholdstillægget i princippet burde have været standset, og endelig fordi ændringen i sagsøgerens retsstilling som følge af beslutningen af 27. april 1992 lader krænkelsen af sagsøgerens rettigheder bestå helt eller delvis.

- 17 Rådet har, uden formelt at fremsætte afvisningsindsigelse, i svarskriftet anført, at den anfægtede afgørelse kun er bebyrdende for sagsøgeren, for så vidt som den som en nødvendig følge indebærer ophør af tillægget for treholdsskift. Rådet er tværtimod af den opfattelse, at den omstændighed, at arbejdsopgaverne fremtidig udføres på andre vilkår end dem, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven, ikke er bebyrdende. Rådet anfører i duplikken, at det fremgår af omstændigheder, der ligger efter sagsanlægget, at den anfægtede afgørelse er af »midlertidig karakter«, der ikke medførte umiddelbar fratagelse af tillægget for treholdsskift. Sagsøgerens situation blev endeligt reguleret ved afgørelsen af 27. april 1992, hvorved han blev stillet til rådighed for Rådets Materielforvaltning med virkning fra den 15. maj 1992, og hvorved hans tillæg for treholdsskift bortfaldt. Rådet påpeger, at sagsøgeren har indgivet klage, der afvistes den 27. november 1992, over denne afgørelse, og anlagt sag med påstand om annullation. Rådet finder, at i betragtning af disse nye elementer, som er fremkommet efter afgivelsen af svarskrift, er denne sag blevet »fuldstændig overflødig«. Det er nemlig afgørelserne af 27. april 1992 og 27. november 1992, der behandles i sag T-20/93, som har en direkte og umiddelbar virkning på sagsøgerens retsstilling, og således efter den foreliggende retspraksis (jf. Rettens kendelse af 7.6.1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235) kan siges at være bebyrdende for ham. Som følge heraf henskyder Rådet det til Retten at tage stilling til, om »nærværende sag bør afvises som indholdsløs«.

- 18 Under den mundtlige forhandling har Rådet tilføjet, at den anfægtede afgørelse aldrig har haft den mindste økonomiske virkning på grund af opretholdelsen af skifteholdstillægget. Da den i øvrigt aldrig har haft nogen retsvirkning, vil Rettens dom vedrørende lovligheden af afgørelsen af 27. april 1992 aldrig kunne ændre noget som helst i sagsøgerens faktiske situation. Yderligere gør Rådet gældende, at ud af 50 ansatte i Sikkerhedstjenesten udfører 15 fast deres arbejde uden for treholdsskiftet, således som det midlertidigt var tilfældet for sagsøgeren, hvis

arbejdsindhold på ingen måde er blevet ændret eller indskrænket. Endelig hævder Rådet, at i tilfælde af Rettens annullation af afgørelsen af 27. april 1992 ville sagsøgeren blive genansat i Sikkerhedstjenesten uden for treholdsskiftet og med bibeholdelse af tillægget for skifteholdstjeneste, idet dog situationen, hvad angår dette sidste punkt, måtte blive genstand for en passende regulering.

Realiteten

- 19 Til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse har sagsøgeren gjort fire anbringender gældende. Det første vedrører krænkelse af artikel 1 i bilag II til vedtægten, der vedrører Personaleudvalget og det åbenbare fejlskøn, administrationen har udøvet; det andet vedrører en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og en klar fejl ved bedømmelsen af de foreliggende omstændigheder; det tredje vedrører fejl i begrundelsen for den anfægtede afgørelse; endelig vedrører det fjerde magtfordrejning, som den sagsøgte institution angives at have gjort sig skyldig i.

- 20 Hvad angår det første anbringende vedrørende krænkelse af artikel 1 i bilag II til vedtægtens og et klart fejlagtigt skøn over antallet af dage, hvor han var til stede, har sagsøgeren bestridt, at han kun skal have været til stede 104 dage i 1990 og 52 dage i perioden fra den 1. januar til den 30. september 1991. Han er af den opfattelse, at beregningen af antallet af dage, hvor han var til stede i 1990, kun er kommet i stand, fordi administrationen begik to fejl. Den forstod for det første ikke, at grundet de særlige vilkår ved tilrettelæggelsen af arbejdet i Sikkerhedstjenesten kan alene antallet af arbejdstimer benyttes til at måle det arbejde, en ansat faktisk har udført, og for det andet undlod man at tage den tid i betragtning, sagsøgeren har brugt til sit arbejde i Personaleudvalget. Imidlertid fremgår det af artikel 1 i bilag II til vedtægten, at denne tid bør sidestilles med tjenestetid. Sagsøgeren har anmodet Retten om at anordne fremlæggelse af tjenestens lister med henblik på, at rigtigheden af hans påstande godtgøres.

- 21 Ifølge den sagsøgte institution bør dette anbringende forkastes, da det ikke støttes på noget bevis. Sagsøgte tilføjer, at selv om sagsøgeren søger at fastslå, at den anfægtede afgørelse har karakter af en skjult sanktion, er der i realiteten tale om, at

denne afgørelse ligger inden for rammerne af det vide skøn, der er tillagt administrationen, for at den kan organisere tjenesten og flytte sit personale i forbindelse med udøvelsen af sine opgaver. Ifølge fast retspraksis medfører denne ret til at organisere tjenesten navnlig pligt for tjenestemanden til at acceptere enhver placering i en stilling i hans kategori og for Fællesskabets institutioner en mulighed for at foretage omplaceringer uden den berørte tjenestemands samtykke. Denne praksis ved Domstolen, der er udviklet i forbindelse med omplaceringer, bør så meget desto mere finde anvendelse på det foreliggende tilfælde, hvor den anfægtede afgørelse alene ændrer arbejdsvilkårene. Under hensyn til sagsøgerens fravær fra en tjeneste, hvor de ansattes »indbyrdes afhængighed« er særlig markant, nødvendiggjordes denne foranstaltning, der er udtrykkelig begrundet, jf. henvisningen til kravet om »de ansattes effektive fremmøde på de dem tildelte vagter«, af sagsøgerens hyppige og uforudseelige fravær. Under disse omstændigheder finder Rådet ikke, at der er behov for at gå i detaljer med hensyn til at undersøge sagsøgerens præcise antal fraværdsdage i perioden fra den 1. januar 1990 til den 30. september 1991.

- 22 Hvad angår det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og tilstedeværelsen af et klart fejlskøn har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse, således som den er suppleret af afgørelsen om at afvise hans klage, er begrundet med hans påståede fravær. Ifølge denne begrundelse skulle fraværet have været så betydeligt, at det i tjenestens interesse nødvendiggjorde den ansattes fjernelse fra treholdsskiftet. Imidlertid har sagsøgerens fravær ikke været større end hans kollegers og i hvert fald ikke det hyppigste. I 1990 var antallet af fraværdsdage i realiteten 64; det var 92 dage de første ni måneder af 1991 eller i alt 156 dage i perioden fra den 1. januar 1990 til den 30. september 1991. Imidlertid har visse af sagsøgerens kolleger haft 170 fraværdsdage. Som følge heraf er foranstaltningen over for sagsøgeren diskriminerende og forbundet med et klart fejlskøn. Sagsøgeren anmoder om, at Retten anordner bevisoptagelse med henblik på, at rigtigheden af hans påstande undersøges.

- 23 Sagsøgte finder, at sagsøgerens fortolkning af princippet om ligebehandling er uforeneligt med princippet om en hensigtsmæssig organisation af tjenesten. Sagsøgerens sammenligninger mellem hans eget fravær og hans kollegers er ikke relevante, eftersom den anfægtede afgørelse for det første ikke havde karakter af en disciplinær

sanktion, og et langt forudseeligt fravær, for det andet, er mindre generende for organisationen af tjenesten end et kortere, men uforudseeligt fravær. Rådet fremhæver i øvrigt, at en afgørelse som den omtvistede, der på ingen måde er af disciplinær karakter, og som er truffet som et led i organiseringen af tjenesten, i princippet ikke kan have karakter af forskelsbehandling.

- 24 Hvad angår det tredje anbringende vedrørende en fejlagtig begrundelse har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ifølge svarskriftet ikke er begrundet i et bestemt antal fraværsdage, således som det hedder i afgørelsens begrundelse, men derimod i hyppigheden af »uforudseeligt« fravær. Sagsøgeren stiller spørgsmålstegn ved muligheden for at erstatte begrundelsen i anfægtede afgørelser med en ny. Først i svarskriftet er den reelle begrundelse for den anfægtede afgørelse blevet afsløret. Denne nye begrundelse træder i stedet for den oprindelige begrundelse, hvilket sagsøgte selv har erkendt, hvorved institutionen har tilsidesat vedtægtens artikel 25 og ikke givet sagsøgeren mulighed for fuldt ud at varetage sine rettigheder med fuldt kendskab til sagen.
- 25 Rådet har medgivet, at henvisningen til sagsøgerens samlede antal fraværsdage i tredje afsnit af afgørelsen af 28. oktober 1991 kan fortolkes på forskellige måder. Rådet mener imidlertid, at de væsentlige elementer i ansættelsesmyndighedens beslutning er klart tilkendegivet: Fjernelsen fra skifteholdstjenesten skete af hensyn til tjenesten og var uundgåelig som følge af nødvendigheden »af de ansattes effektive tilstedeværelse på de dem tildelte vagter«. Denne henvisning kan kun forstås i forhold til uforudseeligt fravær. Under alle omstændigheder var i afgørelsen om afvisning af klagen enhver henvisning til antallet af fraværsdage udeladt, og der var meget klart givet udtryk for de hensyn til tjenestens interesse, der var taget i betragtning. Også selv om man accepterede, at afgørelsen af 28. oktober 1991 var præget af nogen mangel på præcision, fjernedes enhver tvivl i afgørelsen om at afvise klagen.
- 26 Hvad endelig angår anbringendet om magtfordrejning har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse langt fra er i overensstemmelse med krav, der

udspringer af tjenestens behov, men fremtræder som udtryk for underskriverens personlige modvilje mod sagsøgeren.

- 27 Ifølge Rådet har dette anbringende ikke støtte i nogen faktisk omstændighed. Endvidere har den anfægtede afgørelse hverken nogen forbindelse med sagsøgerens aktiviteter i »lokaleudvalget« eller det fravær, som er forbundet med hans sæde i Personaleudvalget.

Rettens bemærkninger

Formaliteten

- 28 I henhold til fast retspraksis kan et søgsmål rejst i medfør af tjenstemandsvedtægts artikel 91 kun antages til realitetsbehandling, hvis det retter sig mod en bebyrdende akt, dvs. en akt, der direkte og umiddelbart berører den pågældende tjenstemands retsstilling (jf. Domstolens dom af 14.7.1976, sag 129/75, Hirschberg mod Kommissionen, Sml. s. 1259, af 21.1.1987, sag 204/85, Strohili mod Revisionsretten, Sml. s. 389, og Rettens kendelse i sagen Weyrich mod Kommissionen, nævnt ovenfor, samt kendelse af 11.5.1992, sag T-34/91, Whitehead mod Kommissionen, Sml. II, s. 1723).
- 29 Det må i øvrigt påpeges, at administrationen efter fast retspraksis råder over et vidt skøn med hensyn til i fællesskabsforvaltningens interesse at træffe bestemmelse om organiseringen af udøvelsen af tjenstemændenes og de øvrige ansattes arbejdsopgaver. Det følger heraf, at rent interne beslutninger ikke kan anfægtes ved et søgsmål, når hverken den pågældende tjenstemands juridiske eller faktiske stilling berøres af den organisatoriske foranstaltning, der er tale om (jf. navnlig Domstolens dom af 10.12.1969, sag 32/68, Grasselli mod Kommissionen, Sml. s. 141, org. ref.: Rec. s. 505, og af 11.7.1985, forenede sager 66/83, 67/83 og 68/83 samt 136/83-140/83, Hattet m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2459). En retsakt har ikke karakter af en bebyrdende akt, og kan ikke som sådan gøres til genstand for et søgsmål, når »de klagepunkter ... [ikke angår den ansattes] vedtægtsmæssige stilling, men alene de interne forhold i tjenesten og navnlig spørgsmål vedrørende den administrative organisation og arbejdsdisciplinen« (Domstolens ovennævnte dom af 14.7.1976, Hirschberg mod Kommissionen).

- 30 I den henseende bemærkes, at en foranstaltning, hvorved der sker en omplacering, i princippet henhører under administrationens ret til at organisere tjenesten og kun kan anfægtes ved søgsmål, når der ligger særlige omstændigheder til grund for foranstaltningen (Domstolens dom af 6.5.1969, sag 17/68, Reinarz mod Kommissionen, Sml. s. 23, org. ref.: Rec. s. 61, og Rettens dom af 8.6.1993, sag T-50/92, Fiorani mod Parlamentet, Sml. II, s. 555). Domstolen har ligeledes antaget, at en afgørelse, hvorved en tjenestemand, der allerede er ansat på personligt grundlag i en stilling, ansættes i en anden stilling i samme lønklasse på personligt grundlag, ikke ændrer den pågældendes vedtægtsmæssige stilling og således ikke udgør en bebyrdende akt i forhold til ham (Domstolens dom af 8.7.1982, sag 189/81, Bosmans mod Kommissionen, Sml. s. 2681). Endelig har Retten fastslået, at det ikke er tilstrækkeligt til, at en forholdsregel som led i en reorganisering af nogle tjenestegrene kan antages at tilsidesætte en tjenestemands rettigheder efter vedtægten, at forholdsreglen indebærer en ændring eller endog en indskrænkning af vedkommendes arbejdsopgaver, idet det må kræves, at de tilbageblivende opgaver som helhed ligger klart under det niveau, der svarer til tjenestemandens lønklasse og stilling, når henses til deres beskaffenhed, betydning og omfang (Rettens dom af 23.10.1990, sag T-46/89, Pitrone mod Kommissionen, Sml. II, s. 577).
- 31 I øvrigt tager Fællesskabets domsmyndigheder ved bedømmelsen af den anfægtede retsakts virkninger ikke kun hensyn til retsvirkningerne i snæver forstand, men også til dens faktiske og økonomiske virkninger. Således er en tjenstlig meddelelse, hvorved en tjenestemand modtager oplysning om, at et tillæg, han har oppebåret indtil da, ikke længere vil blive ydet, en bebyrdende akt, der som sådan kan anfægtes gennem et søgsmål (Domstolens dom af 8.2.1973, sag 56/72, Goeth-Van der Schueren mod Kommissionen, Sml. s. 181).
- 32 I lyset af den samlede, anførte retspraksis skal Retten undersøge, om den anfægtede afgørelse berører sagsøgerens stilling direkte og umiddelbart, dvs. om afgørelsen kan få retlige, faktiske eller økonomiske virkninger, som i væsentlig grad kan berøre den pågældendes situation eller stilling i henhold til vedtægten.
- 33 I den foreliggende sag skal Retten for det første bemærke, at den anfægtede afgørelse — der bibeholder sagsøgeren i Rådets Sikkerhedstjeneste — ikke på nogen måde ændrer omfanget af hans opgaver i denne tjeneste, men kun ændrer de

betingelser, hvorunder opgaverne skal udøves, idet afgørelsen er begrænset til at ændre tjenesten i treholdsskift til »dagtjeneste«. Argumentet om en påstået ændring med hensyn til udførelsen af opgaverne — et argument, der første gang blev fremsat under den mundtlige forhandling, selv om Rådet under den skriftlige forhandling klart havde angivet, at arbejdsopgaverne var forblevet uændrede — har i hvert fald ikke støtte i noget dokument i sagen, hvilket sagsøgerens advokat udtrykkeligt har erkendt. Det følger heraf, at i sig selv ændrer den anfægtede retsakt, hvis rækkevidde er mindre omfattende end en omplacering, ikke sagsøgerens retsstilling på en måde, der berettiger til at kvalificere den som en bebyrdende akt.

- 34 For det andet finder Retten at måtte forkaste sagsøgerens argument om, at fællesskabsinstitutionen skulle være bundet af de oplysninger, der blev givet i meddelelsen om udvælgelsesprøven, hvori ansøgerne fik at vide, at arbejdet udførtes som skifteholdstjeneste, og at den anfægtede afgørelse af denne grund skulle have ændret sagsøgerens retsstilling. Som Domstolen har udtalt, består »den væsentlige rolle, meddelelsen om udvælgelsesprøven ifølge tjenstemandsvedtægten bør spille, netop i at underrette de interesserede så nøjagtigt som muligt om de betingelser, de skal opfylde ved besættelsen af den pågældende stilling, for at bringe dem i stand til at bedømme, om det har noget formål for dem at indgive en ansøgning« (Domstolens dom af 28.6.1979, sag 255/78, Anselme og Constant mod Kommissionen, Sml. s. 2323, og af 18.2.1982, sag 67/81, Ruske mod Kommissionen, Sml. s. 661). I den foreliggende sag har ansøgerne ganske vist gennem anvendelsen af artikel 1, stk. 1, i bilag III til vedtægten, hvorefter »... meddelelse om udvælgelsesprøven ... bør specificere ... c) arbejdets art og område for de stillinger, der skal besættes«, fået oplyst, at tjenesten var organiseret som skifteholdsarbejde. De informationer, der således var givet ansøgerne, og som havde til formål at gøre det muligt for dem at indgive ansøgninger på et fuldt oplyst grundlag, har imidlertid hverken til formål eller til følge at pålægge administrationen at foretage en definitiv organisation af tjenesten efter ansættelsen af de ansøgere, der havde bestået, udelukkende efter de således fastsatte retningslinjer, med den virkning, at en anden organisation ville blive ulovlig. At tillægge meddelelsen om en udvælgelsesprøve en sådan betydning ville være det samme som at fratage administrationen det vide skøn, som den har til at organisere tjenesten bedst muligt. Sagsøgeren kan derfor ikke med føje påberåbe sig oplysningerne i meddelelsen om udvælgelsesprøve som grundlag for at hævde, at den anfægtede afgørelse har haft retsvirkninger i forhold til ham eller har ændret hans vedtægtsmæssige stilling.

- 35 Med hensyn for det tredje til de faktiske og økonomiske virkninger, som den anfægtede afgørelse har kunnet have, skal det anføres, at mens afgørelsen foreløbig, rent teoretisk set, kunne medføre indstilling af udbetalingen af tillægget for skifteholdsarbejde fra den 1. november 1991 at regne, blev tillægget imidlertid ved note af 25. november 1991 igen tillagt sagsøgeren med tilbagevirkende kraft fra den 1. november 1991. Gentildelingen af tillægget falder således sammen med datoen for ikrafttrædelsen af den anfægtede afgørelse. Det var således først ved afgørelsen af 27. april 1992, hvorved sagsøgeren forflyttedes, at der skete en indstilling af udbetalingen til sagsøgeren af det nævnte tillæg. Det følger heraf, at den anfægtede afgørelse, på tidspunktet for anlæggelsen af nærværende sag, ikke havde haft nogen retlig eller faktisk virkning, ligesom den ikke kunne antages at få sådanne virkninger på grund af fremkomsten af den ovennævnte afgørelse af 27. april 1992.
- 36 Endelig er det, i modsætning til det af sagsøgeren under den mundtlige forhandling hævdede, alene afgørelsen af 27. april 1992, hvorved sagsøgeren før sagsanlægget placeredes i Rådets Generalsekretariat, der er bebyrdende, idet man herved traf bestemmelse om at indstille udbetalingen af tillægget i henhold til vedtægtens artikel 56a til sagsøgeren. Efter administrationens afvisning af klagen over denne afgørelse er den i øvrigt blevet genstand for et særskilt søgsmål, der for tiden verserer for Retten. For det, rent hypotetiske tilfælde, som af sagsøgeren fremført, at Retten skulle give ham medhold i hans påstande i sag T-20/93 (jf. ovenfor, præmis 7), ville annullationen af afgørelse af 27. april 1992 alene have som virkning at genplacere sagsøgeren i den situation, der forelå før den annullerede afgørelse, dvs. således som Rådet har erkendt under den mundtlige forhandling, at sagsøgeren i henhold til EØF-traktatens artikel 176 på ny skulle tilknyttes Sikkerhedstjenesten uden skifteholdsarbejde, men således, at hans økonomiske situation i det hele skulle opretholdes, alt under forbehold af en eventuel kommende afgørelse med virkning for fremtiden af spørgsmålet om udbetaling til ham af tillægget for skifteholdstjeneste. En sådan annullation ville således i sig selv og under alle omstændigheder være uden indflydelse på formalitetsspørgsmålet i sagen her, hvilket spørgsmål skal afgøres efter omstændighederne på tidspunktet for sagens anlæg.
- 37 Det følger af det foregående, at søgsmålet, der er rettet mod en afgørelse, som ikke har ændret hverken sagsøgerens retlige eller faktiske situation, ikke indeholder en bebyrdende afgørelse over for ham og således som udgangspunkt må afvises.

- 38 Under hensyn til den ovennævnte retspraksis, navnlig Reinarz-dommen, finder Retten, at det herefter må undersøges, om den anfægtede retsakt, som hævdet af sagsøgeren, kan gøres til genstand for et søgsmål under hensyn til de særlige omstændigheder, som har begrundet den. Herved er det Rettens opfattelse, at den anfægtede afgørelse kun ville kunne anses for bebyrdende for sagsøgeren, hvis det viste sig, enten at den var ensbetydende med en skjult sanktion, eller at den var udtryk for en vilje til forskelsbehandling til skade for sagsøgeren, eller at den var udtryk for magtfordrejning, hvilke tre anbringender i øvrigt udtrykkeligt er gjort gældende af sagsøgeren.
- 39 For det første er formodningen for, at den anfægtede afgørelse skulle være en skjult sanktion, på ingen måde godtgjort i dette tilfælde. Som det er anført ovenfor (i præmis 33), er argumentet om, at der skulle være sket en fremadskridende reduktion af sagsøgerens arbejdsområder, nemlig på ingen måde støttet af sagens akter. I øvrigt har den pågældende fortsat oppebåret tillægget for skifteholdstjeneste.
- 40 I øvrigt bemærker Retten alene under henvisning til antallet af sagsøgerens fraværsdage — hvilke udtrykkeligt er erkendt af ham under den skriftlige forhandling, navnlig på stævningens s. 5 og 10 — at administrationen ikke har udøvet noget væsentligt fejlskøn ved at antage, at et sådant fravær — hvorved der ikke er taget hensyn til sagsøgerens fravær begrundet i andre forpligtelser i institutionen — nemlig 156 i løbet af perioden fra den 1. januar 1990 til den 30 september 1991, uanset om de påberåbte grunde til det var holdbare, var uforeneligt med skifteholdsarbejde, navnlig for så vidt angår arbejdsopgaver i institutionens Sikkerhedstjeneste. Denne bedømmelse, som alene hviler på sagsøgerens egne oplysninger, ændres ikke af eventuelle faktiske fejl begået af administrationen ved beregningen af fraværet.
- 41 Med hensyn, for det andet, til spørgsmålet, om den anfægtede afgørelse udgør en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, er det Rettens opfattelse, at dette princip ikke kan fortolkes derhen, at administrationen, som i forbindelse med

organisationen af tjenesten skal tage hensyn til sine ressourcer, er tvunget til at vedtage fuldstændig ensartede forholdsregler over for enhver ansat, som på grund af fravær har bragt sig i en situation svarende til sagsøgerens. Under sådanne omstændigheder har administrationen fortsat sin skønsmæssige beføjelse til bedst muligt at sikre tjenestens fortsatte funktion, i hvert fald når, som i det foreliggende tilfælde, de vedtagne forholdsregler ikke grunder sig på et åbenbart fejlskøn og ikke udgør en skjult sanktion.

- 42 For det tredje er sagsøgerens hævde af, at den anfægtede afgørelse skulle være udtryk for magtfordrejning, på ingen måde godtgjort, hvilket sagsøgerens repræsentant i øvrigt har erkendt under den mundtlige forhandling, idet han anførte, at påstanden alene hvilede på en »fornemmelse«. Navnlig fremgår det på ingen måde af sagens akter, at den anfægtede afgørelse har nogen form for forbindelse med sagsøgerens arbejde i Personaleudvalget eller hans forskellige aktiviteter som repræsentant på tekniske og sociale områder.
- 43 Det følger af det foregående, at sagen må afvises.
- 44 I øvrigt bemærkes af hensyn til sagsøgerens interesser, at han efter Rettens opfattelse ikke har grundlag for at hævde, at den skriftlige forhandling skulle have afsløret, at den anfægtede afgørelse skulle være truffet under tilsidesættelse af begrundelsespligten efter vedtægtens artikel 25. Uanset de betingelser, hvorunder den sagsøgte institution efterhånden har kunne oplyse sagsøgerens fravær — hvilket er tilstrækkeligt oplyst under forberedelsen, navnlig ved sagsøgerens egne udtalelser — er den nævnte afgørelse klart støttet på uforeneligheden mellem dette fravær og de forpligtelser og den bundethed, der følger af skifteholdsarbejdets uafbrudte forløb. Det følger i øvrigt af alt foregående, at sagsøgeren, modsat det af ham hævdede, på ingen måde er sat i en situation, der har gjort det umuligt for ham at hævde sine rettigheder over for den nævnte afgørelse, ligesom heller ikke Retten har været sat i en situation, der gjorde det umuligt for den at gennemføre den retlige kontrol.

- 45 Det følger af det anførte, at sagen må afvises, og at sagsøgte under alle omstændigheder måtte frifindes. Sagen må derfor afvises, også uden, at det er fornødent for Retten at anordne den begærede bevisoptagelse.

Sagens omkostninger

- 46 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den part, der taber sagen, at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Imidlertid bærer institutionerne efter reglementets artikel 88 selv deres egne omkostninger i sager anlagt af Fællesskabernes ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer egne omkostninger.

Biancarelli

Vesterdorf

García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. juni 1993.

H. Jung

J. Biancarelli

Justitssekretær

Afdelingsformand